

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22830/2023
18.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Ковачевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радица Велинов, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 789/23 од 22.03.2023. године, у седници одржаној 18.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 789/23 од 22.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 789/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3277/20 од 20.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати износ од 2.840.804,17 динара са законском затезном каматом од 18.08.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати 98.400,00 динара, с тим што је обавезан да у случају доцње исплати туженој законску затезну камату на доспело потраживање почев од дана падања у доцњу па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 789/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битиних повреда одредаба парничног поступка и погршене примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, јер је утврђено да тужена није одговорна за штету за коју тужилац тврди да му је проузрокована поступањем тужене, као адвоката. Наиме, нижестепени судови су утврдили да је тужена у складу са својим знањем пружала адвокатске услуге тужиоцу, предузимала парничне радње, приступала на заказана рочишта и заступала тужиоца и благовремено улагала правне лекове, односно правна средства, у циљу исходовања повољније одлуке за тужиоца, а да околност да је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен, а да је тужба тужиоца делом одбачена као недозвољена, а делом као неблаговремена, да то не води закључку да је тужена поступала незаконито или несавесно, односно да је штета тужиоцу проузрокована намерно или крајњом непажњом. Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, по оцени Врховног суда нижестепене одлуке су у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Тужилац уз ревизију није доставио правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично правној ситуацији. Ревизијом се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Са напред наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.05.2020. године, а вредност предмета спора је 2.840.804,17 динара (24.339 евра).

С озбиром на то да у овом случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић